Щось почула душа, а сказати не вміє,
Щось почула душа. І німіє.
Понад чорними водами місяць відьмачить.
І печаль підступає. І щось воно значить.
В"яне, мерхне душа над безоднею ночі.
Та її навіть чути віднині не хочу.
В мене клопоти інші – терзаюся тлінним,
І рятуюся кавою і анальгіном.
Може десь в небесах моя зірка поблідла,
Але вперше в житті вже не хочеться й світла.
Хай ця путанка слів і глухий напівморок.
Й непомітно як часу зривається торок.
Бо так швидко зникають надії примарні,
І голосить душа на порозі лікарні,
Жде у білім халаті судьба удовина
Ще мовчить, ще рахує останні хвилини.
…Тільки тиша і я — на безлюдній зупинці,
Ліхтарі ледве тліють у сонній столиці.
Тільки смуток і я — у порожнім трамваї,
Я її ні про що, ні про що не питаю…

Наталя Дзюбенко-Мейс
3 травня 2004